

тамо. Като е тѣй, то нѣй имамы хиледы правдины да обичамы наше-то отечество, да ся грыжимы за общо-то му и да не го забравемы никога.

Вельтманъ.

СМЪРТЬ КАТРАНОВА.

Николай Д. Катрановъ отъ Свищовъ бѣше единъ младъ, даровитъ и благонадежденъ Българинъ, ученикъ на московскійскій университетъ, кого то грабна смърть-тѣ много рано и безъ време. Господинъ Савва Филаретовъ, който е единъ отъ учены-тѣ Българи, видѣлся съ Катранова на 1852 г. въ Москвѣ и поживѣлъ съ него до двѣ недѣли. А тога, извѣстный родолюбець Господинъ Денкоглу, като узналъ отъ лѣкары-тѣ, чи Катрановъ е боленъ отъ чехоткѣ (охтика), зель го со себе си и го завель у Виеннѣ да го гледжтъ лѣкари-тѣ, но като неможили нищо да му помогнжтъ, съвѣтовали го да иде на по топлъ климатъ въ Венеціѣ, но и това нищо не му помогнало, и тамъ въ Венеціѣ умрѣлъ въ 1853 г. на 24 годишенъ възрѣсть.

За да обикнемъ добры-тѣ хора
Намъ не ни трѣба тѣй много време,
Двѣ-три недѣли — или четири,
Безъ много думы, безъ увѣренія,
А тамъ усѣщашъ, какъ ти въ сѣрдце-то
Любовь и дружба ся вкоренявжтъ.

Онѣзь година по това време,
Далечъ отъ мѣсто, гдѣ сме родени,
Далечъ отъ майкѣ, баща, роднины,